

Publicerad 2011-01-11 22:12 av Ewa-Britt Nilson

Undervisning förr...

Idag när jag satt på kondiset
kom två mycket gamla herrar in
och satte sig vid ett bord nära mig.

Under tiden, som de väntade på att bli serverade
pratade de på om tider från förr, sin skoltid ett sam-
tal, som jag förstod de hade påbörjat lång innan de kom
in på konditoriet.

Jag hade druckit upp mitt kaffe och skulle precis gå och
höll på att samla ihop mina saker och tog på mig min
kappa, då jag hör en av männen säga med en så
eftertänksam och stillsam röst att jag stannade
kvar ett ögonblick och lyssnade på vad han sa:

-Jo du i skolan hade jag så svårt att lära mig att
läsa och skriva. I mina skrivböcker var det alltid
rött, rött, rött. Alltså bara fel. De andra barnen
såg jag hade fått stora guldstjärnor det fick
aldrig jag. En dag när fröken delade ut våra
skrivböcker efter att ha rättat dem, stannade
hon till hos mig och sa till de andra barnen att
här ser ni en, som är så dum att han kan varken
skriva eller läsa än. Vad ni skall göra är att ställa
er upp allihop och peka finger åt honom. Och detta
gjorde alla mina skolkamrater. Och du skall veta
detta har följt mig hela livet aldrig blir jag fri
ifrån den skammen jag kände...

Jag tänkte jag skulle sagt något men jag fick inte
fram ett ord. Strupen snörptes igen av gråt...
Sen skämdes jag, som sjutton att jag inget sagt...

Men om jag ser honom igen där...

Kanske jag får en chans till...

Jag minns mycket väl hur han såg ut...

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Ewa-Britt Nilson med Poeter.se id #16992 innehar upphovsrätten